

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

ARMÁDA

TRIFID

Miroslav Žamboch
BAKLY – Armáda

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.*

© Miroslav Žamboch, 2020
Cover illustration © Petr Vyoral, 2020
Cover design © Renata Brtnická, 2020
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-7553-762-1

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

ARMÁDA

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

ARMÁDA

Stanislav Juhaňák – TRITON

NÁVRAT ZABIJÁKA

„Tolik peněz za obyčejný meč? Vy jste se zbláznil!“

Baronův muž vypadal rozčileně, na bledé tváři mu naskakovaly jedna za druhou rudé skvrny a břicho podvázané širokým opaskem se otřásalo v rytmu slov. Snad správce, co bral svou práci až příliš vážně.

Sám baron se rozvaloval v křesle, příliš starý a unavený na to, aby měl vůbec chuť do jednání zasahovat.

„Objednávka zněla na meč pro chlapa vysokého metr sedmdesát pět, slabého v ramenou, ale se šikovnýma nohama. To je ta věc, co držíte v ruce.“

„Jak se opovažujete takhle mluvit o mladém pánovi!“ Teď už správci přeskakoval i hlas. „Za to bych vás mohl nechat na místě popravít! A už vůbec nemluvím o tom, že jste zpronevěřil částku tří set zlatých; vždyť ta zbraň není vůbec zdobená!“

Nejsem laciný, nikdy v životě jsem to o sobě netvrdil.

„Objednávka zněla na meč, ne na cetku do společnosti. Sežeňte si nějakou zbraň,“ pobídl jsem správce a sám uchopil hračku, kvůli které se vedlo tolik zbytečných řečí.

Nebyl to nejlepší kousek, co jsem kdy vykoval, ale pořád nejméně pětkrát lepší než ruka, která jím bude vládnout.

Správce se váhavě podíval na pána. Starý baron přikývl, podal mu vlastní meč a v jeho očích se objevil náznak zájmu. On sám o svém potomkovi valné mínění neměl, všiml jsem si toho už dřív. Možná si říkal, že dobrá zbraň plus mizerný chlap je lepší kombinace než mizerná zbraň a mizerný chlap.

Správce váhavě sevřel jílec a pozvedl čepel šikmo vzhůru. Sekl jsem, ocel vřískla, polovina baronova meče zařinčela na podlaze.

Starý muž posunkem naznačil, ať mu torzo podá.

„To nebylo hrubým na tenčí,“ řekl chraplavě, když prozkoumal poničenou čepel.

Neřekl jsem nic, pouze jsem kouskem kůže několikrát přešel po povrchu ocelového listu, a setřel tak jakékoliv stopy po seku.

„S tímhle možná můj syn první souboj, na který bude vyzván, přežije,“ zasmál se nelibozvučně starý muž. „Dobrá práce, vyplat ho,“ přikázal správci.

Dostal jsem peníze, vypadl z pokoje a nechal ty dva jejich osudu.

Sešel jsem po schodech dolů do sálu. Koogana ani Zuzanu jsem nikde neviděl, zřejmě dohlíželi na vůz. Dvojice mužů u korbelů s pivem si mě pátravě přeměřila, pak ale oba sklopili pohled. Byli to týpci, kteří se do ničeho moc nepletou a přežívají. Dobrý způsob, jak to hrát.

Já už jsem se také do ničeho nepletl a přežíval jsem.

„Co to bude?“ zeptal se hospodský a dával si pozor, aby se na mě přitom nepodíval.

„Pivo.“

Dveře vrzly, vstoupil štíhlý muž menší postavy s očima, které viděly všechno hned na první pohled. Někoho hledal, a ten někdo jsem byl já.

Chodil jako lasička, hranostaj, v každém okamžiku připravený uskočit, nebo naopak zaútočit. Hlupák by se nechal jeho křehkou vizáží oklamat, ale ve skutečnosti byl tvrdší než křemen.

Postavil se vedle mě, opřel se o pult a gestem si objednal. Dal jsem si první lok. Nebylo to špatné, vlastně ani nemohlo, když se tady na svých cestách zastavoval sám baron, vládce místního kraje.

„Hledám právě vás,“ začal střízlík a utřel si pěnu ze rtů.

Nic jsem neříkal.

„Mám pro vás zvláštní nabídku, týká se vaší dcery.“

Nikita mi vždycky vyčítala, že mám kamenný obličej, v němž nejde nic přečíst. Občas jsem se kvůli ní snažil usmívat, dát najevo, že se mi něco líbí, ale stejně jsme se raději milovali potmě. Ten chlapík však trefil do černého a něco v mé tváři to prozradilo.

Potlačil jsem touhu chytit ho pod krkem a vymáčknout z něho život; místo toho jsem se znovu napil. Zvenku se ozýval obyčejný hluk doprovázející nakládání vozu, nemohlo se tam dít nic zlého.

„A jste si jist, že hledáte opravdu mě?“ zeptal jsem se.

Pozoroval má předloktí. Nezávisle na mé vůli se pod kůži rýsovaly napjaté provazce svalů protkané temnými žilami. Byly to velké ruce, silné; objemnější než stehna obyčejných mužů. Dvakrát jsem se zhluboka nadechl a vydechl, jak jsem to dělal kdysi dávno v aréně, abych se zbavil napětí a křečovitě strnulosti. Jak jsem to dělal, než jsem si na smrt a tanec kolem ní zvykl.

„Hledám člověka, kterému před pár lety nájemný vrah zabil ženu,“ řekl o poznání opatrnějším tónem a přitom ze mě nespouštěl pohled.

„To se určitě stalo spoustě lidí,“ pokrčil jsem rameny a dopil.

Měl jsem pocit, že dál se mi jeho historka nebude dvakrát líbit a nejlépe udělám, půjdu-li dál.

„Jo, to se stává,“ souhlasil. „Asi dva měsíce potom někdo vypálil sídlo hraběte Belfonteho.“

Nepokusil jsem se odejít. Historka se mi nelíbila, ale chtěl jsem znát její konec.

„Víte, pane, já bydlím ještě o kus dál na severovýchod, skoro v horách. Tam už nejsou ani žádné vesnice, jen pár dobytkařských stezek a kočárových stanic. Do Ribenodu je to dobré tři týdny cesty.“

„Znáte jméno města, kde sídlil, a víte přesně, jak je daleko,“ přikývl a oči měl přitom neproniknutelné. „Palác sice shořel, ale ne jeho majitel. Našli ho i se synem, oba přivázané k trámům v konírně, každého s jeho vlastním penisem v ústech,“ pokračoval.

„Až sem jste to říkal všechno správně,“ přikývl jsem a nechal si nalít ještě jedno pivo. „Jen ty penisy neseď. Donutil jsem je, aby si je uřezali navzájem, a pak je vyměnil.“

Přes tvář strážníka se mihnul stín.

„Pomstu bych pochopil, ale...“ nechal větu nedokončenou.

„Nejsem moc dobrý člověk. Vlastně nejsem vůbec dobrý člověk.“

Občas pochybuji, zda jsem člověk, ale to jsem si nechal pro sebe.

Do sálu vstoupila Zuzana a jako pokaždé, když jsem ji neviděl déle než pár minut, jsem pocítil úžas. Ano, byla krásná

i přes šrám v obličejí, ale to s tím nemělo nic společného. Má dcera mě totiž přes to všechno, čím jsem byl, měla ráda, milovala mě.

„Tati, vůz je nachystaný. Pokud chceme do večera dojet až do Hafluku, měli bychom vyrazit co nejdřív.“

„Jen ještě něco vyřídím,“ ukázal jsem na střízlíka, „a hned jsem tam. Připomeň Kooganovi, ať se postará o něco k jídlu, kdybychom museli přenocovat na cestě.“

Věnovala mi krátký úsměv a byla pryč.

„Vrah měl zabít matku i dceru,“ konstatoval chlapík tiše.

Myslelo mu to mnohem lépe než mně; o důvod víc dávat si pozor.

„Tak nějak,“ potvrdil jsem.

V životě jsem nepotkal mnoho lidí, na kterých by mi záleželo, a skoro všichni z nich už jsou mrtví. Od smrti Nikity jsem si dával pozor, aby k nim nikdo nepřibyl. Nikdy nikdo nepřibyl.

„Vím, že vaše dcera je nadána jistými schopnostmi,“ pokračoval střízlík tiše.

Podíval jsem se po hospodském. Stál daleko a nemohl nás slyšet. Dnes už sice Konvent ve své honbě za čaroději a magickými artefakty polevil, ale zase se příliš zajímají jiní.

Střízlíkovi však nemělo cenu lhát, byl příliš dobře informován.

„Zdědila je po manželce,“ řekl jsem tiše.

Zkoumavě se na mě podíval, ale neřekl nic.

„Zastupuji bohatého, mocného muže, který hledá lidi s talentem, jako má ona. Je k nim víc než štedrý.“

„Pokud pro něj pracují,“ podotkl jsem.

„To ano,“ nezapíral. „A samozřejmě jim poskytuje prostor, aby svůj talent mohli rozvíjet.“

Polkl jsem. Nechtěl jsem, aby Zuzana tuhle nabídku slyšela. Obstarat jakoukoliv knihu zabývající se manipulací mocí bylo velmi drahé a člověk musel mít ty správné kontakty. A také být po čertech opatrný. Zatím se mi pro ni podařilo sehnat jen jednu knihu a pár volných listů zažloutlého pergamenu s mně nepochopitelnými čmáranicemi. Ona však z nich byla nadšená a toužila po dalších.

„Nemám zájem o vaši nabídku, ani o žádnou další. Má dcera zůstane, kde je,“ odmítl jsem tiše. „Kdybych měl nejmenší pocit, že jí z vaší strany hrozí nějaké riziko, zabil bych vás. Hned, na místě. Je vám to jasné?“ zeptal jsem se ho.

„Naprosto,“ přikývl, ale v jeho gestu strach nebyl. „Určitě se ještě potkáme. Třeba svůj názor změníte,“ usmál se, ale byl to spíš úšklebek.

„Nezměním.“

Otočil jsem se a bez pozdravu odešel.

„Seš přerostlej maník z hor, jeliman, co si nevidí dál než na špičku vlastního nosu,“ zaslechl jsem, sotva jsem otevřel dveře.

Koogan stál u vozu s lanem pro uvazování nákladu v ruce. Urážka patřila jemu.

Vyčouhlý chlápek v kalhotách přepásaných koženou zástěrou se opíral o zárubeň stáje. Měl skobovitý nos, jednu ruku zaklesnutou za opasek těsně vedle kapsy vesty. Klouby na ruku měl odřené a vsadil bych se, že v té odstávající kapse schovával boxer. Vypadal na ostrého hochu, ale nezdálo se mi, že by si troufl na Koogana sám. To by musel být blázen. Stačil letmý pohled, a našel jsem je. Dva kumpány, jednoho u přístřešku na dřevo, druhého odstrojujícího koně ze zápřahu. Tvářili se jakoby nic, ale podle toho, jak natahovali uši, byli do všeho zasvěceni. Vypadalo to na starou

dobrou zábavu vyprovokovat a pak tři na jednoho cizince seřezat.

Zuzana seděla na voze a zachmuřeně Skobu pozorovala. Její černé vlasy se ve slunci kovově leskly. Víc než kdy jindy mi připomněla Nikitu. Byla jí podobná, ale měkčí. Svět k ní byl mnohem shovívavější. Zatím.

Koogan dokončil upevňování nákladu, jako by urážku neslyšel, a začal kontrolovat postroje koní. Hnědáka obešel uctivým obloukem. Ten kůň měl výdrž za dva, ale byl zlý. Stačilo málo a ohnal se po komkoliv. Přemýšlel jsem, zda mladík ví i o dalších dvou bijcích.

Skoba houpavým krokem zamířil ke Kooganovi, po krátkém zaváhání spustil ruku do kapsy, látka na moment obtáhla obrysy kloubů zaťatých v pěst. Měl ho tam, masivní boxer, kterým člověku jedna dvě přerazí čelist, a pokud jen trochu chce, rozbije lebku. Dva Skobovi nohsledi přestali předstírat, že neposlouchají. Zábava začínala. Opřel jsem se o stěnu a čekal.

„Hej, cucáku, myslíš si, že když seš přerostlej jako jatečněj bejk, že na tebe nemám?“

Koogan zkontroloval i druhého koně, vrátil se k Hnědákovi a přitom upřel na přibližujícího se Skobu pohled.

Bylo mu dvacet a na to, jak byl velký a silný, měl tvář podivuhodně souměrnou, s hnědýma, skoro nevinnýma očima. Pokud oči muže mohou být nevinné. Byl šikovný, měl úžasnou pohybovou paměť a jakýkoliv chvat, který jsem mu ukázal, dokázal napodobit, a co víc, použít v boji. V tréninkovém boji, ještě nikdy mu nešlo o život a nikdy svému soupeři neublížil.

„Vida, cucák si mě všiml, už se bojíš? Už máš mokro v kalhotách?“

Skoba se ušklíbl a vytáhl ruku z kapsy. Byl to hezký, mosazný kousek, který mu někdo musel udělat na objednávku. Každý má své koníčky.

„Jsi ubožák,“ promluvil Koogan poprvé a současně položil Hnědákovi ruku na nozdry.

To kuň nesnášel.

Skoba protáhl krok a naběhl si přímo do kopance. Kopyto ho sklopilo jako hadrovou loutku, nejprve letěl zalomený trup a za ním ruce téměř se dotýkající špiček nohou. Dopadl o pět metrů dál, zůstal ležet a sténal. Kupodivu nebyl mrtvý.

Dva poskoci zírali a nevzmohli se ani na slovo.

„Pojedeme,“ řekl jsem, odlepil se ode dveří a vyškrábal se na vůz. Opratě jsem nechal Kooganovi.

„To bylo chytrý, moc chytrý,“ poznamenal jsem, když pobízel koně.

„Musíme mu pomoci, vždyť je zraněný!“ vydechla Zuzana, když jsme ležícího muže objížděli.

„Má tam dva kamarády,“ odpověděl jí Koogan.

Podívala se na mě, ale já jen souhlasně přikývl.

„Postarají se o něj.“

Kdybych seděl na kozlíku já místo Koogana, přejel bych toho parchanta vozem a nejlépe předními i zadními koly. To jsem si raději nechal pro sebe.

„Ty jsi hrozný! Hnědák ho mohl zabít!“ otočila se nadurděně na Koogana.

Mladík jen pokrčil rameny. Neuměl se hádat, zejména s ní. S koňským handlířem, který se mu snažil prodat starou herku, vyběhl jedna dvě, ale se Zuzanou... Přestal jsem je poslouchat. To bylo jen mezi nimi.

*

Hafluk obklopovalo několik větších vesnic. Třemi z nich jsme jen projížděli a do dvou jsem vezl zboží. Nic velkého, pár tesařských širočin a několik dlát, ale byly to poctivé kousky a za žádný z nich jsem se nestyděl.

V Pšeničné jsem se zastavoval ještě z jednoho důvodu. Po smrti svého manžela se sem přestěhovala Reb. Prý aby byla blíž městu. A protože se po čase nudila, opět si pořídila hostinec. Reb a její muž nám s Nikitou kdysi pomohli, víc než pomohli, a já se občas zastavil, abych se poptal, zda něco nepotřebuje. Dlužil jsem jí to.

U rybníka na návsi si hrály děti, tři kluci a čtyři holky. Ta nejmenší z nich se pohybovala jako tanečnice, měla dokonalý smysl pro rovnováhu a před točící se káčou, se kterou se honili, uhýbala vždy až na poslední chvíli. U bíle omítnuté stěny jednoho z domů postávali dva muži. Nepatřili sem, a navíc něco skrývali. Jeden upřeně pozoroval vybouleninu pod svým volným kabátem, druhý nervózně tčkal očima po okolí. Najednou mě za bolela hlava, až jsem musel stisknout zuby, ale vzápětí bolest přešla. Rozhlédl jsem se, abych našel dům zdejšího tesaře a řezbáře, který si u mě zboží objednal. Malá holčička si přestala hrát a začala fňukat, spánky si tiskla dlaněmi. Ostatní děti se okolo ní poděšeně shlukly, dva podezřelí chlápci si vzrušeně vyměnili pár slov. Chvíli si děti upřeně prohlíželi a potom zamířili podél břehu rybníka pryč. Holčička přestala plakat. Zvláštní.

Otočil jsem se na patě, protože jsem si vzpomněl, že tesař bydlí kousek nazpět. Na cestě u prvních domů vesnice stál jezdec a sledoval mě. Nebo ty dva chlápky, nebo děti, nebo všechny dohromady. To jsem nedokázal zjistit. Stačilo, aby pobídl koně, a poznal jsem ho. Můj známý, pan Lasička. Zkontroloval jsem, zda mám jílec katzbalgeru pod kabátem při ruce. Byl tam.

*

Reb zestárla, ale pořád měla stejně laskavé oči a zaměstnávala mladou holku jako kdysi. Bez ptaní přede mě postavila džbán svařeného vína, studenou pečení a mísu zelí. Nevypτάvala se, jen se usmívala a leštila sklenice na policích. Znála mě, při našich setkáních většinu hovoru obstarávala ona. Já nikdy moc nemluvil. Dnes však měla napilno.

„Jak se daří?“ zeptal jsem se, když jsem snědl a vypil všechno, co bylo na stole.

„Skvěle, jak jinak se staré ženské jako já může dařit?“ mrkla na mě.

Kromě toho, že pomohla nám dvěma s Nikitou, pomohla později mně samotnému ještě jednou. Potom, co Nikitu zavraždili. Dozvěděla se, že jsem v jedné vesnici koupil několik beček kořalky a všechnu si ji odvezl k nám do kopců. Přiríttila se jako fúrie, vynadala mi, málem mě zpohlavkovala a pak mi dala na výběr. Buď si Zuzanu odvede k nim domů, nebo všechny sudy s pálenkou rozbiju. Rozbil jsem je holýma rukama. Jedna z mála dobrých věcí, co jsem v životě udělal. Vrátil jsem se ze vzpomínek, poslouchal ten přátelský hlas a nechal se unášet jeho melodií.

„A co ty?“ zeptala se na oplátku.

Pokrčil jsem rameny.

„Stal se ze mě starý samotář. Lovím kance a medvědy, jejich maso ti koneckonců občas pošlu,“ zašklebil jsem se.

„Nikdo neloví medvědy sám, zvláště ne v horách. Jsou tam bestie tři metry vysoké,“ šlehl po mně zlým pohledem chlapík opírající se o pult kus vedle.

Podle oblečení lovec, levou polovinu tváře měl samou jizvu.

Reb se na něho varovně podívala. Mávl jsem rukou, abych ji uklidnil. Na řeči lidí jsem nikdy nedal. Svůj čas jsem dělil mezi kovárnu, Kooganův trénink, les a Zuzanu. S tou bych byl rád i častěji, ale nechtěl jsem, aby se jí její nerudný otec zprotivil.

Sál se pomalu začínal plnit, až žádný ze stolů nezůstal neobsazený. Opíral jsem se o bar a pozoroval cvrkot. Po dlouhé samotě v horách to byla vítaná změna. Pro Zuzanu možná naše usedlost opravdu nebyla to pravé ořechové. Pozoroval jsem sedláky, čeledíny, projíždějící obchodníky. Stačilo se podívat, aby člověk poznal, jak si každý z nich považuje sám sebe, kam se řadí, co jsou jeho slabé a silné stránky. Vše se odráželo v tom, jak lidé chodili, drželi hlavu, dívali se. Tělo člověka prozradí víc než jazyk.

Vešel vysoký hřmotný chlap, přelétl sál pohrdavým pohledem a neomylně zamířil k baru. Nebyl vesničan. Stačilo se podívat na jeho boty se zdviženými špičkami a švihácky ohrnutými kraji. Pod kazajkou měl schovaný biják. Výběřčí výpalného, tady? Reb se přestala usmívat, vrásky smíchu kolem koutků úst a očí se přestěhovaly na čelo.

„Nechtějí moc, nech to být,“ řekla tiše. „Prosím.“

Přikývl jsem.

Hromotluk se přihrnul k pultu a opřel se o něj tak, aby do mě strčil. Kabát je dobrá věc, z muže mých proporcí dělá na pohled neohrabaného tlustocha. Poslušně jsem se odsunul.

„Něco k pití,“ objednal si.

Reb před něj postavila sklenici a na tři prsty ji naplnila režnou. Obličej měla napjatý, oči prázdné, bez výrazu.

„Konečně jsme tě našli, stará škatule,“ ušklíbl se a hodil do sebe panáka.